

La Fortalesa

Un relat de: [Fremen](#)

"Després de tants anys em pregunto, com cada dia, si tot això haurà pagat la pena. Sempre n'he estat convençut, perquè sé que la causa és noble i justa. Però ha anat passant el temps de la meva vida, com la cera que el ble de l'espelma crema, i sembla que no hi ha cap llum, nou, que il·lumini el camí. Però tampoc puc dir que des d'aquesta estança, que ja no ho és tant com a cel·la de presó si no com de monestir, que pugui veure les llums que corren pels camins. Alguna veu pietosa m'arriba de tant en tant i em diu que no m'ha dit el que em dirà i xiuxiueja a la meva orella alguna nova. Així veig, encara, que la flama perviu, o m'ho sembla, en mig de la penombra que fa tant de temps que guarda la meva clausura. De tant en tant, d'entre els carcellers nous, n'hi ha algun que em mira als ulls, després de molt de temps que cap d'ells no ho fes sense por o rancúnia, i somriu. Somriu amable, diria que fins i tot benevolent, i em dedica alguna paraula. De vegades penso que cap de tots aquests sap perquè em tenen tancat aquí."

Aquest és el fragment més important que s'ha pogut conservar de la darrera lletra del molt il·lustre Ojunx, un dels pares re-fundadors de la Terra amb Jocuix, Josanx, Jofonrx i Capuix, abans de ser alliberat. Quan va escriure, d'amagat, aquestes ratlles feia temps que el poder pensava que ens havia esclafat una vegada més i el tenia enterrat en vida. Com que aquest poder només entén de derrota i represàlia per la raó de la força, mai ha entès que nosaltres tenim la força de la raó d'existir.

De tot això, ara, ja fa molt de temps i no hi ha una memòria clara que com van esdevenir els fets. N'hi ha que diuen que el groc es va anar ensenyorint de l'espai, de mica en mica. D'entrada van ser algunes taques aquí i allà, i aviat va sobrepassar els cors de la gent. Va sobrepassar les places i els carrers, que ja sempre seran nostres, i es va escampar pels camins. Però el cert és que un dia vam ser tots els que havíem de ser.